

2020. január 22., szerda

SZENT JÓZSEF NAPI ÜZENETE, AMELYET URUGUAYBAN, PAYSANDÚBAN, AURORA MÁRIA-KÖZPONTJÁBAN ADOTT ÁT A LÁTNOK LUCÍA DE JESÚS NŐVÉR SZÁMÁRA

Gyermekem, a sivatagok az emberi önátadás és átalakulás különböző szakaszaiban tapasztalhatók.

A belső növekedés során a Teremtő sokszor viszi gyermekeit a pusztába. Néha gyorsan és egyszerűen, máskor pedig mély és hosszan tartó módon, amelynek látszólag nincs vége.

A sivatag az üresség belső állapota, ahol a Teremtő megvonja gyermekeitől és barátaitól az összes földi vigasztalást, az összes érzést, az összes szeretetet, mindazt, amit a szellemi lény támaszként és néha ugródeszkeként használ a belső élet felé vezető úton.

Mindezeket eltávolítja, hogy a tudat megtanuljon tisztán szellemi alapokon létezni, hogy Isten ismerete és megtapasztalása legyen az alapja, amely a hitből és az üresség megtapasztalásából születik.

Erősítsd meg az Istennel való egységedet azzal az egyszerű bizonyossággal, hogy Ő jelen van, még akkor is, ha nem érezteti, ha nem hallod vagy nem látod Őt.

Gyermekem, lehet, hogy keménynek és fájdalmasnak látod a sivatagot, de valójában a sivatag Isten hívása a lelkek számára, hogy mély és közvetlen egyesülést érjenek el Vele, távol az illúzióktól és az érzékektől, távol az anyagi dimenzióktól és mindattól, ami alkotja azokat.

A sivatag annak a megismerésére hív, ami valódi, de ahhoz, hogy átkelj ezen a sivatagon, nem elég a tudás. Fel kell fedezned az alázat és az önátadás tudományát, az Isteni Kézben való tartózkodás tudományát, és tudnod kell, hogy az Ő Akarata tökéletes, mind az oázisban, mind a sivatagban, mind az ébredező lelkekkel teli templomokban, mind a megvető lelkekkel teli Kálvárián.

Azért beszélek a sivatagról, hogy megtanuld azt, hogy szeresd, és hogy törekedj rá. Ne a szenvedésre törekedj, hanem a közvetlen, mély és igaz egyesülésre azzal, Aki teremtett téged, és aki arra hív, hogy kifejezd az Ő Szívének hasonlatosságát.

Áldásomat adom erre.

Legtisztább Szent József